

CA LA MEUCA

CAPÍTOL QUART ... LA SÈRIE

Uno, dos y tres... uy! de oca a oca y tiro porqué me toca.

La Madame, la Purita, la Encarna i Sónsoles – que treballa a mitja jornada- juguen a la Oca. Se les veu. Avui no han tingut ni un sol client. I els han anul·lat tres reserves. Com un Hotel qualsevol de Barcelona.

Te toca, coño! -diu la Madame que com a propietària és la més afectada per la davallada del negoci.

De fons, sirenes, crits, càntics, petards i trets llençats per la policia que s'esmerça en posar pau.

Al menos se está calentito, opina la Encarna en un sobtat gir optimista.

Es que ni por San Juan se habían visto esas fogatas. Son hermosas.

Y tu gilipollas, contesta la Madame a Purita que sense voler sempre acaba ensenyant la seva part revolucionària.

Otra semana así y cierro. Que se jodan, o que jodan en su casa.

Y nosotras qué? Pregunten les –diguem-ne- cortesanies, ahora.

A la puta esquina. Así empecé yo y bien que me ha ido. !Es que ni una polla hemos visto hoy, ni una!

Pero mujer, ¿cómo van a venir, si están las calles hechas un lío?

Uns cops a la porta de la casa rotunds i contundents les deixa en silenci. Abran Policia!

Ya vienen, diu encantada la Sónsoles.

Que cretina eres, hija, te

piensas que esos vienen a mojar?

Més cops i més crits: Policía, policía, todos al suelo con las manos arriba. Uns segons després, dos enormes cossos de policia es planten davant les dones.

Quien ha puesto ese cartel en la puerta? Pregunta un dels policies.

Les quatre putes fan com si busquessin les ulleres per llegir el cartell.

CERRADO POR DIGNIDAD.

La Madame veient-se a Comisaria com en els vells temps: Ay señores agentes, que vergüenza, un cartel de cerrado, como si estuviéramos en huelga, les juro que nosotras, es que ni saberlo...

Vale, vale, diu un del Agents. Ya me la creo, pero vayan con ojo.

Es que una casa de putas cerrada por dignidad, tiene cojones, diu l'altre agent.

Señor, yo estoy limpia, intervé la Sónsoles.

No la hemos acusado de ningún robo, contesta l'agent.

No, que digo que como en todo el día no ha venido nadie, estoy casi virgen. Somriu molt puta.

A qué hora terminará con los malos? Porque yo puedo esperar el rato que sea. Bueno siempre que venga sin armas claro, que me asustan.

Els policies es posen a riure. Es treuen els cascos, les defenses, pectorals, les genolleres, les armlles cuirassades i diuen ahora...

Nena nosotros siempre vamos armados.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

GERMANS DE SANG

S. H. COOKE.- Els pactes polítics són sempre de mala fe.

GANDHI.- Mai no s'ha de pactar amb l'error, encara que sembli emparat per textos sagrats.

U. KROEBER.- Quan no n'hi havia (menjar), entrava en joc la força, la força es convertia en poder i l'eina del poder era la violència i el seu millor aliat, l'ull que es nega a veure.

Després de les sentències del Tribunal contra els presos polítics, l'únic pacte entre el Govern Espanyol i la Generalitat de Catalunya, tracta sobre les forces policials.

LA LLUFA

QUO VADIS, PRESIDENT

Dins l'espectre polític, tan variat com dividit, de Catalunya i Espanya, El Sr Torra, teòric President de la Generalitat, ha aconseguit, per primera vegada en el món de la política, el consens universal. Dretes, esquerres, fatxes, maoistes, antisistema, món empresarial... Tots estan d'acord: no serveix. Pitjor encara, no és. El Sr Torra resulta una figura incorporal, etèria, que no se sap si ve o va, si diu o calla, si prem o afluixa.

Torra és un híbrid entre Sant Joan de la Creu i Gengis Kan. Entre l'excursionista i el maquis. A mig camí de la heroïtat i de la feblesa poruga.

A la vida civil, al Sr Torra, el definiríem probablement, com el típic savi distret. Un homenet curt de vista, que cada matí a l'ascensor et confon amb algú altre, que va de casa al despatx, es capfica en la seva feina, s'oblida de dinar i queda encantat amb el sopar que es troba preparat a casa. Gent estupenda, que no fa mal a ningú.

Però aquests personatges, amb la seva ingenuïtat i bonhomia, poden resultar molt perillosos quan se'ls designa Presidents d'escala. És el que li ha passat al Sr. Torra. I Catalunya encara que geogràficament petita, és una escala massa gran per a ell. Torra ha de dimitir o l'han de dimitir. El poble de Catalunya, amb totes les seves falles però també amb tota la seva història, no es mereix un President de Llufa. En tot cas, qui es mereix la Llufa és ell.